

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αυθεντική εικογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του αλχημονήτου βασιλέως 'Αλέξανδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται η ανάδημοσιευσις)

αυτή η ιδέα;
—Σέ βλέπω έξαιρετικά άνησχο, 'Αλέξανδρε.
—'Ανησχος εγώ! Τι ιδέα είν' ατή που σου πέρασε πάλι.
Μπικά μου;

—Δέν σου συμβαίνει τίποτε, τίποτε;
—'Όχι.
—'Απολύτως τίποτε;
—Μά όχι, αγάπη μου.

'Η 'Ασπασία δέν έπέμεινε περισσότερο.

'Όχι γιατί έπεισθη. 'Υποψιαζόταν σοβαρώς ότι κάτι συμβαίνει πράγματι στον 'Αλέξανδρο. 'Ηξερε πολύ καλά τον αγαπημένο της. 'Ηξερε να διαβάξη στα βάθη της ψυχής του, δέν της ξέφευγε τίποτε. 'Ήταν κι' ο ίδιος άνικαιος να κρυφτή. Έχει την άβωότητα μικρού παιδιού...

Μά στην περίστασι αυτή δέν θέλησε να πή την άλήθεια στην αγαπημένη του. Θά της έλεγε τά πάντα, όταν τό διάθημα του έπετύγχανε.

Κι' η 'Ασπασία δέν έπέμεινε περισσότερο, δέν τον έστενογώρησε περισσότερο. 'Αν ο πρίγκηψ είχε κάποιο μικρό μυστικό, θά της τό φανέρωνε ασφαλώς μόνος του, όταν θά ήταν καίρος.

Λίγες ημέρες μετά την παραπάνω συνομιλία τού 'Αλεξάνδρου και της 'Ασπασίας, ένας έμπιστος φίλος τού πρίγκηπου έπισκέφθηκε τόν κ. Βενιζέλο και μίλησε μαζί του γιά τό ειδύλλιο τού βασιλοπαίδος και της δεσποινίδος Μάνου.

'Ο κ. Βενιζέλος δέν εξέπληγη καθόλου σχετικώς. Τόν είχαν πληροφορήσει κι' αυτόν, μεταξύ τών πρώτων, περί τών σχέσεων τών δυο νέων.

—'Όστε τά πράγματα είνε πιό σοβαρά απ' ό,τι ενόμιζα; είπεν ό κ. Βενιζέλος, ένώ στή ραβδη μορφή του έζωγραφίζετο τό γλυκύ και ελαφρώς ειρωνικά μειδιάματό του.

—Μάλιστα, κ. πρόεδρε, τού άπάντησε ό άπειταλαμένος τού πρίγκηπος. Οί δυο νέοι αγαπάνται ειλικρινώς.

—Και ποιά είνε η έπιθυμία τού πρίγκηπος;

—'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, κ. πρόεδρε, έπιθυμεί να φερθή στην περίστασι αυτή, ό,τι τά φερνόνται κάθε τίμιος άνθρωπος, κι' ό πιό κοινός θνητός, ποχχει μιά θερμή καρδιά που αγαπά, κι' ένα λόγο που μιά φορά τόν δίνει.

—'Επιθυμεί δηλαδή η 'Υψηλότης του να νυμφευθή την διδα Μάνου;

—Μάλιστα, κ. πρόεδρε.

—Και ζητεί σχετικώς την γνώμη μου, τη συμβουλή μου;

—Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Την συμβουλή σας και την προστασία σας.

—Την προστασία μου;

—Αυτή είνε η λέξις, κ. πρόεδρε. 'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος έχει τις άνησυχίες τών έρωτευμένων και ζητεί να έξασφαλίση την εύτυχία της κόρης που αγαπά.

—Τό ενσώ.

—Τί πρέπει να πώ λοιπόν στην 'Υψηλότητα του;

'Ο κ. Βενιζέλος δέν άπάντησεν άμέσως. 'Εμεινε γιά λίγες στιγμές σκεπτικώς.

'Η υπόθεσις αυτή ήταν πολύ λεπτή. Δέν μπορούσε να μιλήση ελεύθερα. 'Όχι γιατί ήταν εναντίον τού γάμου αυτού, 'Αλλά γιάτι άγνούσσε τις διαθέσεις τών γονέων τού 'Αλεξάνδρου και δέν ήθελε να προκαλέση και την ελαχίστην δυσαρέσκειαν σχετικώς.

'Εστράφη λοιπόν στον έπισκέπτη του και τού είπε:

—Νά πείτε στην Α. 'Υψηλότητα, ότι τό

ΙΖ'.

—Σύμφωνοι, είπεν η 'Ασπασία. Προς τό παρόν όμως θα κάμουμε ύπομονη και θα συμμορφωθούμε με τις φρόνιμες ύποδείξεις της μητέρας σου.

—'Εστω.

—Ναι, 'Αλέξανδρε, έτσι πρέπει να γίνει κι' έτσι θα γίνει, είμαι θέβαιη... αν μ' αγαπάς...

—'Αν σ' αγαπάω; Σε λατρεύω!

Κι' έσκυψε και της φίλησε τά πλούσια, μαύρα, σιλιπνά της μαλλιά.

'Η άλήθεια είνε, ότι πράγματι ό πρίγκηψ 'Αλέξανδρος προσπάθησε από την ημέρα αυτή να είνε έπιφυλακτικός.

Φρόντιζε να μη πηγαίνει με την 'Ασπασία σε μέρη που θα μπορούσαν να τούς δούνε.

Δέν έπαψε όμως συγχρόνως να σκέπτεται και να έπιθυμεί την έννοσι του με την αγαπημένη του.

Γιά να πραγματοποιηθή η έπιθυμία του αυτή, έχρειάζετο φυσικά, άμέσως ή έμμεσως, και η συνδρομή τού κ. Βενιζέλου.

'Αν ό πρίγκηψ είχε και τόν πρωθυπουργό με τό μέρος του, θα κατώρθωνε εύκολότερα εκείνο που ποθούσε. Σε κέφθηκε λοιπόν να καταβάλη κάθε προσπάθεια και κάθε μέσον γιά να έξακριθώση τις διαθέσεις τού κ. Βενιζέλου, σχετικώς με τό γάμο του.

Στην άρχή ό πρίγκηψ είχε αποφασίσει να έπισκεφθή ό ίδιος τόν κ. πρωθυπουργό και να του ανοίξη την καρδιά του. Θέ τού μιλούσε καθαρά και έξαστερα, θα μεταχειριζόταν την γλώσσα της ειλικρινείας, που κάμνει θαύματα στις περιστάσεις αυτές.

Κι' ό Βενιζέλος, άνθρωπος με τρυφερή καρδιά, πολιτικός με νέες ιδέες, προοδευτικός και φιλελεύθερος, δέν θα τού έφερνε ίσως καμιά αντίρρησι, θά τόν διευκόλυνε να πραγματοποιηθή τό όνειρό του.

Μά όταν έφτασε η στιγμή της συναντήσεώς του με τόν πρωθυπουργό, ό πρίγκηψ έδίστασε. 'Εχασε την ψυχραιμία του. Δέν είχε τό θάρρος που χρειαζόταν γιά ένα τόσο σοβαρό διάθημα, είχε ύπολογίσει έσφαλμένως τις δυνάμεις του... Κι' άναθεώρησε τις σκέψεις και τις αποφάσεις του.

Δέν θα πήγαυε αυτός ό ίδιος στον κ. πρωθυπουργό. 'Θ' άνήθετε τη δύσκολη και λεπτή αυτή άποστολή σ' έναν τρίτο, σ' ένα πρόσωπο της έμπιστοσύνης του, σ' έναν ειλικρινή φίλο του και φίλο τού προέδρου της Κυβερνήσεως συγχρόνως.

'Η αγώνια και η άνησυχία τού πρίγκηπος, κατά τις ημέρες αυτές, δέν είχαν όρια.

'Ήταν διαρκώς σκεπτικώς κι' ένκευρισμένως. Στην 'Ασπασία δέν είχε πη τίποτε.

—'Εδίστασε... Φοβόταν μήπως τόν έμποδίσω και γάση έτσι μιά καλή ευκαιρία.

Μά τίποτε δέν ξεφεύγει από τό θέλημα και την λεπτοτάτη διαίσθησι μιάς έρωτευμένης γυναίκας.

'Η 'Ασπασία Μάνου άντελήφθη, ότι κάτι τό έξαιρετικό συνέβαινε στον πρίγκηπα και τού ζήτησε να μάθη την αίτια της μεγάλης κι' όλοφάνερης δυσθυμίας του.

'Ο πρίγκηψ σάστισε στην άρχή, μά θρήκε πολύ γρήγορα την ψυχραιμία του.

—Δέν μου συμβαίνει τίποτε, αγάπη μου, είπε, στην διδα Μάνου. Πώς σου έπέρασε

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Βασιλέυς Γεώργιος και η Ιδιόχειρος ύπογραφή του.

αίσθημά του και η διαθέσεις του γενικώς απέναντι της νέας που αγάπα, με συγκινούν βαθύτατα. "Ότι δεν θα είμαι εγώ εκείνος που θα φέρη αντίρρησης, προκειμένου να πραγματοποιηθεί άργα ή γρήγορα το αίσθημά του. Προς το παρόν όμως πρόκειται να κάμη υπομονή. "Η θία θλάπτει και μάλιστα εις τόν γενικώς. "Απαίτεται ψυχραιμία και περίσκεψις. "Η κατάσταση γενικώς είναι άνωμαλος σήμερα. "Ας έχει λοιπόν ο πρίγκιψ όλην την υπομονή. Καί άμέσως, μόλις τά πράγματα ήρμηθούν, θα σκεφθώμεν σωδρός και με όλην μας τήν προθυμία και τήν καλωσύνη, επί του ζητηματός του...

Ο κ. πρωθυπουργός έσιώπησε.
Κάτι ήθελε να προσθέσει ακόμη.

"Είδαται, μα στό τέλος δεν συνεκρατήθη και έπεε τήν γνώμη του:

—"Ασφαλώς, φίλε κύριε, δεν είναι έγκλημα, διά τάς ήμέρας που ζούμε μάλιστα, να δν νυμφευθή ένας πρίγκιψ, με πιαν καλής κοινωνικής τάξεως νέαν. "Ας μήν άνησυχή συνεπώς ή "Υψηλότης του. "Ας έλπίζει, άλλα και άς υπομένει.

"Η συζήσις έληξε στό σημείο αυτό.

"Ο άπεσταλμένος του πρίγκιπος "Αλεξάνδρου έφυγε.
Κι' έτράθηξε άμέσως να συναντήση τόν πρίγκιπα, ό οποίος τόν περιμενε άυπόμονα.

Τόν θρήκε σ' ανάκτορα και του έπανελάθε, λέξιν προς λέξιν, τά λόγια του πρωθυπουργού.

"Ο πρίγκιψ "Αλέξανδρος τόν άκουγε σιωπηλός.
Κι' όταν έτελειώσε, σηκώθηκε κι' άρχισε να σηματίζει νευρικά επάνω-κάτω.

"Η άπάντησις του κ. Βενιζέλου δεν τόν ειχεν εύχαριστήσει.

—"Όλοι έτοι μοϋ λένε, φώναξε.
"Υπομονή! Νά πάρη ό διάβολος λοιπόν τήν υπομονή! Τι νά τήν κάμη τήν υπομονή;

"Ο πρίγκιψ δεν ειχε δίκην μιλώντας έτοι.
Δέν ειχε δίκην ως άνθρωπος.

Ειχε όμως και παραείχε ως έρωτευμένος.

"Οι έρωτευμένοι άυπομονοϋν.
Δέν ξέρουν τι θά πη ή λέξις «υπομονή», σκέπτονται με τήν καρδιά τους κι' όχι με τό μυαλό τους.

—"Όλοι τά ίδια μοϋ λένε, όλοι με τό ίδιο όνειρο με σαυκαλιζούν, ειπε και πάλιν ό πρίγκιψ. Νά περιμενω, νά έχω υπομονή, νά μη θιάζωμαι!...

"Ως πότε όμως; "Αλλά έγνωια τους. Θά κάμη μόνος μου εκείνο που πρέπει.

—Τι σκέπτεσε να κάμετε, "Υψηλότατε; τώλμησε να ρωτήσει ό άπεσταλμένος του.

—Τι σκέπτομαι να κάμη; "Ό,τι θά έκανε κι' ό τελευταίος τών θνητών σ' αυτή τήν περίστασι.

"Ο άπεσταλμένος του τόν κύτταξε στά μάτια άνησυχος.

—Δέν μ' αντίλαθάνεσθε; ειπεν ό πρίγκιψ. Θά κάμη τό καθήκον μου απέναντι του έαυτού μου και τής νέας που αγάπα. Θά τήν νυμφευθώ.

"Ο φίλος του "Αλεξάνδρου δεν ειπε λέξι.

—Δέν άπατάτε; του φώναξε ό "Αλέξανδρος. Διάτάξετε να πητε φανερά τήν γνώμη σας;

—Δέν διατάξω, "Υψηλότατε.

—Τότε γιατί σιωπάτε;

—Γιατί δεν έχω δικαίωμα, "Υψηλότατε, να αναμινώνωμαι στά ιδιαίτερα σας. Κι' αν άποφασίσετε να κάμετε κάτι, δεν θά είμαι εγώ εκείνος που θά τολμήση να σάς φέρη σχετικώς αντίρρησης;

—"Ότε έχετε και σεις αντίρρησης;

—"Όχι, "Υψηλότατε, δεν είπα αυτό.

—Είπατε λοιπόν με τήν γνώμη μου;

—"Η άποφάσις τής "Υψηλότητος σας είναι σεβαστές σε όλους μας, άπάντησε ό διπλωματικός αυλικός, του όποιου άποφεύγουμε να αναφερομε τό όνομα.

"Ο "Αλέξανδρος δεν άντελήθη τήν ύπεκφυγή του φίλου του. Νόμιμα πώς ήταν σύμφωνος μαζί του κι' αυτό του εκάλμασε λίγο τά νεύρα.

—Λοιπόν, ειπε άποφασιστικά, θά κάμη πλέον εκείνο που πρέπει. Δέν θά ζητήσω πλέον τήν γνώμη κανενός. "Αν οι άλλοι μπορούν να περιμενουν στις περιστάσεις αυτές, εγώ είμαι έξ ιδιουκυκρίας και έκ πεποιθήσεως άνυπόμονος. Ναι, αυτό θά γίνει, διάβολε! Κι' άς τολμήσουν κι' αυτοί οι γονείς μου ακόμα να μ' έμποδίσουν στήν άπόφάσι μου.

Τήν ίδια μερα, κοντά τό θράδυ, ό "Αλέξανδρος πήγε στό σπίτι τής "Ασπασίας. Τά νεύρα του δεν έγλεαν καλμάρει έντελώς.

"Όσο σκεφτόταν τις συστάσεις που του έκαναν όλοι γύρω του, όι οικείοι του και οι γνωστοί του, σχετικώς με τήν τιμία άπόφάσι του, τόσο έρεθιζόταν και νευρίαζε.

"Η "Ασπασία Μάνου, που ήξερε καλά τόν χαρακτήρα του, καλύτερα κι' από τήν ίδια τήν ημέρα του, όπως έλεγε ό ίδιος ό

πρίγκιψ, άντελήθη άμέσως άπ' τό θαρύ κατασούφισμά του ότι κάτι τό έξαιρετικό του συνέβαινε.

"Ανησύχησε σχετικώς, άλλα δεν έδειξε τήν άνησυχία τής.

Άρχισε να μιλά μαζί του και προσποιόταν ότι δεν αντίλαθάνονταν τό τόσο φανερό νευρίασμά του. "Αντιθέτως μάλιστα, του μιλούσε πρόογαρα και αισιόδοξά για τό μέλλον.

Τό κόλπο τής αύτο, γυναικεία λεπτό κόλπο, έφερε πολύ γρήγορα τό αποτέλεσμα που περιμενε ή "Ασπασία.

"Η γαρά τής κ' ή αισιόδοξία τής για τό μέλλον, μεγάλωσαν τό πεισμα του "Αλεξάνδρου, και, σε μία στιγμή, χτύπησε τή γροθία του πάνω στό γόνα του και φώναξε:

—Ναι, λοιπόν αυτό είναι! Μισούν τήν εύτυχία μας. Είναι μοχητροί. Μά θά μοϋ τό πληρώσουν άκριβία.

"Η "Ασπασία προσοήθηκε τήν εξασιασμένη.

—Θέε μου, τι έχεις, "Αλέξανδρε! Τού ειπε.

—Τι έχω; Φυσικά δεν μπορεis να καταλάβης έσύ, Μπίκα, τί γίνεται γύρω μας. Τά θλάπτει όλα ρόδινα. Είσαι χαρούμενη. Κι' όμως όλοι, όλοι θέλουν τό κακό μας. Κατάλαβες, Μπίκα; "Όλοι!...

—"Όλοι!

—Ναι, όλοι.

—Είσαι θέβιας γι' αύτό, "Αλέξανδρε;

—Βεβαιότατος.

—"Εχεις ύπ' όψιν σου ώρισμένα πρόσωπα;

—Και θέβιας.

—Ποιούς;

—Θές να σου πώ έναν;

—Μά ναι, φίλε μου.

—"Ο πρωθυπουργός πρώτα-πρώτα.

"Αρχισε να ψάλλη κι' αύτός τό τροπάρι τής μητέρας μου.

—"Ο κ. Βενιζέλος.

—Μάλιστα, ό κ. Βενιζέλος.

—"Α! Δέν τό πιστεύω, δεν τό πιστεύω, ειπε ή "Ασπασία, για νά τόν παρασύρη σ' όμοιογιές.

—Δέν τό πιστεύεις; Θά σου τό άποδείξω. Ξέρεις, Μπίκα μου, τί ειπε σήμερα στόν άπεσταλμένο μου;

"Η λέξις «άπεσταλμένος» άνησύχησε τήν δεσποινίδα Μάνου. "Αλλά και πάλιν δεν έδειξε τήν άνησυχία τής. "Ηθελε να μάθη προηγουμένως τί συνέβη.

—Τί ειπε στόν άπεσταλμένο σου; ρώτησε.

—Τό αίώνιο τροπάρι, τή στερεότυπη οράσι: "Ο πρίγκιψ πρέπει να κάμη υπομονή... "Αργότερα θλέποιμε... Δέν πρέπει να θιάζεται... "Και τά παρόμοια. Κατάλαβες, Μπίκα; Είναι να τρελλανείται κανένας!

"Η Μπίκα δεν μιλούσε.

—Δέν λές τίποτα; τής ειπε ό "Αλέξανδρος.

—"Ότε έστείλες άνθρωπο στόν πρωθυπουργό για τό ζήτημα μας ρώτησε ή "Ασπασία, τονίζοντας τις λέξεις τής.

—Ναι, Μπίκα μου!...

"Η "Ασπασία, παρ' όλη τής τήν άγάπη προς τόν "Αλέξανδρο, άγάπη μεγάλη, γευστή άφοσίωσι και πίστι, έξηγήσθη τή στιγμή αύτή, μαθαίνοντας τό διάθεμα του πρίγκιπος. "Εδάγκασε τά χείλη τής για να συγκρατήση τήν όργη τής.

Τά μάτια τής, τά τόσο γαλήνια και φωτεινά, άστραφαν άπ' τό θυμό τής.

"Ο "Αλέξανδρος κατάλαθε άμέσως τί συνέβαινε. "Αντελήθη τήν καταγίδια που δεν ζεπούσε θέβιας, άλλα γι' αύτό άκριβώς ήταν και πιο τρομερή.

Και πιάνοντας τά χέρια τής άγαπημένης του, τήν κύτταξε στά μάτια και τής ειπε με φωνή συντριμμένη:

—Σ' έλύθησα, Μπίκα;

"Η φωνή του, ή ειλικρινής λύπη του, τό γεγονός ότι τό διάθεμα του στον κ. πρωθυπουργό φώφειλο στήν μεγάλη του άγάπη και στήν άυπομονορία του να ένωθή μαζί τής τό γρηγορότερο, μαλάκωσαν τήν όργη τής δεσποινίδος Μάνου, τήν μετέτρεψαν σ' ένα θαθό τόνος, στή σκέψη τών έμποδίων που ρυαντοϋσαν στήν άγάθη τους και τών πικριών, πού τούς έπότιζε ή άδιαφορία τών άνθρώπων...

Τά ώραιοι τής μάτια θούρκωσαν.

Και σφιγγοντας κι' αύτή τά χέρια του "Αλεξάνδρου, του άπάντησε:

—"Όχι, "Αλέξανδρε, δεν μ' έλύθησε.

—Κι' όμως κλαίς, Μπίκα!

—Ναι. Κλαίω γιατί ό κόσμος είναι κακός, γιατί μās άναγκάζουν να πικρανομαστε, ενώ δεν εκάναμε σε κανένα κακό. Τό μόνο μας σφάλμα είναι τό ότι αγαπίομαστε.

—Νομίζεις πως δεν έπρεπε να δώ τόν πρόεδρο τής Κυβερνήσεως, Μπίκα μου;

—Ναι, "Αλέξανδρε, δεν εκάμες φρόνιμα. "Επρεπε να με ρωτήσης προηγουμένως. Γιατί δεν μ' έρώτησες; ("Ακολουθεί)

Ο παππούς του "Αλεξάνδρου, βασιλεύς Γεώργιος